

Publicerad 2016-01-17 02:03 av Linnea Risinger

Utvald att ledas till Hades

AKT 1

När jag var förlovad
med Döden;
eller snarare
trolovat utlovad,
lovad och utvald och utsedd
att ledas till Hades;
korad att krönas till död
av kungen i dödsrikets - och mina - böner,
min kung som de döda med döden
belönar

Han kom till mig en natt
och inget väsen fanns förvånat
drömmens tvivel snart utplånat
Allt var kallat, väntat och trängt
ivrigt trånat, traktat, (å)trått och efterlängt

Jag ville aldrig låta honom gå

Dragen dyrkande från livets garn
av normer, lag och samvetskval
där blickar bränner, genom salar
och hjärtas inre önskans outtalar
plågsamma lojala kval, paradoxala,
detta griftetal av ideal mindre normala
med moral allt annat än det triviala
ja, monumentalt den heliga gral av
kärlek till tidens och kärlekens universala ritual:
att vara till Nergal - Ereshkigal

Jag ville aldrig låta honom gå

Jag ville följa när han åkte

Jag fick svaret
på frågan
om livets gåta
om att få Gud att gråta

att aldrig förlåta;
i Intet stanna, vara, förbli
det besåtna
för alltid verbotna

I min utsträckta hand
han gav mig nycklarna och sanningen
bortom hycklarna och brännmärkningen
av blickarna från brickor i spel
bakom ljuset och bäraren av fallna själar belagda med arvssynd
en arvssynd av skam

hade jag (nyckeln) i handen när jag dog så skulle han kunna ta mig dit han fanns

Jag ville aldrig låta honom gå:
ty den starkaste vilja,
av viljor bland viljor,
jag närde att vara
så nära som Ein-Sof till Intet
som
Isis till Osiris
som Dis Pater - Prosperina
Ja, betagen
ack, som Hades
Orcus
Plouton
till vår dödsgudinna Kore
så som åtråns ångers bortrövade vinters Persefone

“Jag vill gifta mig med dig”
slapp ur mina läppars rädda hopp
ur evig tanke
ur eterisk kropp
för längtan konverterat lust, tomhet
kärlek och begär
till svarthets flammans singulär
dit änglar älskat
och där Varat aldrig är...

Om blickar kunde tala
toge tomrummet sin form

i ord som aldrig sades,
mitt i ögat i vår storm

Han

Azrael och XUL-Dúman

gav mig löftet åter an

att han som vet vem som lever och som dör, vår lieman

skulle finna nyckeln i min hand

och jag såg med evig kärlek allting framför mig

“Jag är Döden och jag har kommit för att hämta dig”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Linnea Risinger med Poeter.se id #7396 innehar upphovsrätten